

‘Babel’ van *Kommil Foo*: hoe ouder ze worden, hoe wijzer hun nummers klinken

Dood, verlies en afscheid staan centraal in ‘Babel’, de nieuwe voorstelling van *Kommil Foo*. En toch houden Mich en Raf Walschaerts het luchtig.

De Babelse spraakverwarring uit de titel openbaart zich al in de eerste minuten van de voorstelling. Een schijnbaar doordeweekse grap ontspoord in een absurde blafpartij en blijkt ontsproten aan een jeugdtrauma. Het is *Kommil Foo* in een notendop: de lach, de traan en de zoektocht naar antwoorden op de grote levensvragen, dit keer gedrenkt in een vat van misverstanden.

Wie werd nu weer waarom uitgelachen op school? Hoe zit dat eigenlijk met die boterhammen met stront bij Mich thuis? Heeft Raf echt zes kinderen? Wie van hen tweeën was het vaders-, dan wel het moederskindje? En zou het antwoord op die laatste vraag 45 jaar van gepieker, verslavingen en relatieproblemen kunnen verklaren? Zwarte kost, zoals alleen *Kommil Foo* die smakelijk en zelfs licht verteerbaar kan serveren.

Daarvoor maakt het duo op inventieve wijze gebruik van een camera en een groot scherm. Raf en Mich verschijnen als elkaars geweten, of zijn het kleine kwelduivels? Uitvergroot kijken ze het publiek recht in de ogen. Mich slaagt er zelfs in om het schermbeeld van zijn broer zachtjes te liefkozen, ondersteund door de melancholische, orkestrale muziek die eerder al weerklonk toen ze beiden trots op een tafel gingen staan. Hun broederliefde blijft een symbiose die maar moeilijk in woorden is te vatten, zelfs door woordkunstenaars als zij.

Oude nummers

Maar ooit houdt het op. Wat als een van hen sterft? Raf ligt schijndood op de tafel, Mich houdt een lijkrede en vraagt zich af of hij alleen zou optreden. Hij probeert *Ruimtevaarder* te zingen, hun grootste hit. Gelukkig schiet Raf hem te hulp om samen het bekende pianothema te spelen, maar ook niet meer dan dat. Het is maar een muzikale knipoog in een voorstelling die verder amper nieuwe liedjes bevat. *Mag het licht aan, Magistraal bestaan, De lul die alles beter weet* (met meezingmoment), *Lik op stuk, Niets nog wat het was, De tijd dringt*: de oudere nummers krijgen een plaats in dit nieuwe verhaal, solo of samen gezongen, zoals altijd begeleid door subtiel piano-, gitaar- en vioolwerk, een enkele keer door de grote trom.

Even weerklinkt er jazz wanneer Mich het pijnlijke relaas doet van een “koude oorlog” tussen man en vrouw, en “het gesprek van de laatste kans” om de brokken te lijmen. Ze dissen geen nieuwe verhalen op, ze hadden het in eerdere voorstellingen al uitgebreid over hun ouders en de vrouwen in hun leven. Maar met de ouderdom komt ook de wijsheid om met een andere blik naar de dingen te kijken, en de liefde om te vergeven en te vergeten. Doen we niet gewoon alles om toch maar niet alleen te zijn? Het is maar hoe je ermee omgaat en wat je erover vertelt, zonder je te verliezen in verwarde spraak. Wat zouden we zijn zonder artiesten als *Kommil Foo* om ons daarin voor te gaan?